

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumără și la poste și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipsani 35.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Cu 1-a Aprilie v. 1890

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnire atât în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány — Post-Anweisung.*)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușurare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fâșiile, în cari li s'a trimis diarul până acum.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Sibiu, 20 Martie st. v.

(=) Cine samănă vânt, secără furtună!

Toată lumea cunoaște și recunoaște acest adevăr, numai șovinistii maghiari nu. Toată lumea nepreocupată li-a spus-o în mii de rânduri, că sistemul lor de maghiarizare cu forța astăzi mănă va produce, în loc de cele așteptate, alte roade, de care și ei se vor îngrozi. N'au voit însă să asculte nici de resoanele de stat, nici de vocile patrioților neorbiți de patimi naționale, ci au puresc înaintea, sămănând tot mai mult vânt și creștând, că furtuna n'are să vină nici odată.

Dar' furtuna are să vină, a început deja să vină!

În numărul de ieri am adus scirea, că în comuna slovească Nyusztya din comitatul Gömör s'a întâmplat di-lele trecute o revoltă în toată forma. Teranii protestanți, ajungând în conflict cu autoritățile lor bisericesci, au făcut scandal într-o adunare electorală, au atacat gendarmii, a venit lucrul la vărare de sânge și sfârșitul a fost, că s'au încuierat în comună 462 de soldați împărătesci cu 11 ofițeri, ca să țină în frâu pe turbulenți.

Și din ce motiv toate aceste? Pentru-că credincioșii protestanți din Nyusztya voesc să-și aleagă un preot, pe care autoritățile bisericesci, se înțep-

lege maghiare, nu-l voesc, ci l-au exclus în toate instanțele dela candidatură. Și de ce nu-l voesc? Pentru-că nutrește sentimente panslavistice.

Patrioticele foruri bisericesci preferă deci turburări și vărări de sânge, decât alegerea unui preot panslav într-o comună slovească.

Această patriotică purtare de grije ar merita toată recunoștința, dacă am fi asigurați, că cuvântul „panslav“ în cazul de față se poate lua în înțelesul lui adevărat; dacă ar fi mai presus de toată îndoiala, că candidatul Krizsán dela Nyusztya este un fel de Panița, un conspirator, care voesc să tulbure ordinea publică cu intențiuni centrifugale și în detrimentul integrității statului.

Avem însă această asigurare? Poate-se chiar presupune așa ceva între pacinicii Slovaci din Ungaria-de-Nord?

Din contră suntem mai mult ca siguri, că panslavismul acesta nu este mai mult motivat, ca daco-românismul, cu care mereu suntem bănuți noi Români.

Candidatul protestanților din Nyusztya va fi un Slovac cu sentimente naționale, un Slovac, care voesc să rămână Slovac, și este contrarul maghiarizării, ca și spriginitorii sei, care încă sunt Slovaci și voesc să rămână Slovaci.

Dacă ar fi în adevăr ceea-ce spun șovinistii că este, adevăr panslav în sensul adevărat al cuvântului, „sdbitorul naționalităților“ l-ar fi prins ca pe un „sobol“ ce este și l-ar fi pus la locul cuvenit. Dar' de aceste nici vorbă, nici o faptă pozitivă nu scim să i-se fi imputat, ci simplamente este timbrat de panslavism, ci numai așa în general, precum și noi cu același drept în nenumărate rânduri am fost timbrați de agitatori și contrari ai patriei.

Noi însă până acum am putut răbda mai ușor acest fel de bănuiri și actele de violență basate pe ele, decât Slovaci, pentru care primejdia desnaționalizării pare cu mult mai mare, pentru-că ei nu au ca noi bisericile naționale, în care naționalitatea lor amenințată să-și afle un adăpost.

Lor cuțitul mai iute le ajunge la os și prin urmare mai curând decât noi Români vor trebui să ajungă în pozițiunea oamenilor desperați, care nici ei nu mai știu ce fac.

Casul dela Nyusztya se pare a fi un exemplu de acest fel.

Slovaci de acolo de bună-seamă vor fi voind să aibă în mijlocul lor un

preot din sinul lor, care să le vorbească limba lor și să le respecte obiceiurile. Autoritățile maghiare bisericesci, cuprinse și ele de șovinismul general, nu vor să admită aceasta, ci vor să le octroeze un preot șovinist, care să le vorbească ungurește și să-și câștige pentru „idea de stat“, așa cum ea se clocește în capetele șovinistilor. Necedând nici unii, nici alții, conflictul a fost gata și a fost chemată baioneta, ca să facă ordine.

Nu mai din acest punct de vedere se poate apleca în mod corect vedea Slovaciilor dela Nyusztya. Dar' astfel privită, ea conține în nuce întreaga stare de lucruri a naționalităților din țările coroanei ungare și constituie un penibil horoscop al viitorului.

În nenumărate rânduri am spus noi în coloanele acestei foi, că politica maghiarizatoare a guvernărilor nostri va duce lucrurile până acolo, încât vor fi făcuți imposibili acei oameni ai naționalităților nemaghiare, care stăruie și sperază, că cesțiunea naționalităților se va rezolva pe calea pacinică a evoluțiilor.

Șovinistii din țări în țări merg mai departe, tot mai fără rezervă și tot mai fără sfială atacă existența naționalităților, voind să le contopească într'una singură, în cea maghiară. Tot mai grea le fac poziția acelor, care ca și noi le spun popoarelor nemaghiare să nu-și peardă cumpătul, ci să aștepte până când va sosi timpul, în care drepturile lor se vor regula pe cale pacinică. Această lucrare patriotică o contracarează șovinistii prin impetuositatea lor, care face, ca primejdia maghiarizării să apară naționalităților mai mare decum este și să-și peardă cumpătul în fața ei.

Ear' când toate naționalitățile amenințate cu maghiarizarea își vor perde cumpătul ca Slovaci din Nyusztya, atunci va fi rău, foarte rău, căci șovinistii nu vor dispune de atâta putere, ca să trimită în fiecare sat 462 de soldați și 11 ofițeri. Mai ales că suntem aproape de porțile orientale ale Europei, de unde amenință mari primejdii, care ar trebui să ne învețe minte, ca să nu sporim conflictele interne, care slăbesc statul și monarhia și întăresc pe dușmanii din afară.

Drept-aceea mai slăbească șovinistii maghiari cu năvălnicia tendințelor maghiarizatoare. Încețeze cu provocările naționalităților, care le comit mereu, astăzi închișând sau maghiarizând o școală, mâne nedreptățind o comună bisericească, poimâne adunând

orfanii dintr'altă comună, ca să-și ducă la maghiarizare etc.

Casul dela Nyusztya ar trebui să-și încredințeze, până nu este prea târziu, că și răbdarea nemaghiarilor are margină și că vai și amar va fi de noi toți, dacă se vor repeta și vor deveni generale casurile de felul acestuia.

Până la Tisa.

II.

Adresa dela București este o puternică îmbărbătare pentru noi Români. Ear' după această adresă, în care se cuprinde sublimul virtuților cetățenești, trebuie să ne îndreptăm vieța noastră politică și socială. Să ne iubim „neamul“ și țeara cu cea „desinteresare“, cu care le iubesc generalul Traian Doda.

Este rău învățământul acesta al fraților bucureșteni?

Nu noi, dar' nimeni pe fața pământului nu va pute să acuze de „politici nepolitici“ pe cei mai de valoare bărbați din un stat, — după-cum o face aceasta „Kolozsvár“, — pentru-că aprobă lupta politică a unui eminent patriot și încă chiar în momentul, când capul încoronat pronunță sentența.

Dar' nu este acesta cel dintău atac îndreptat contra României și a bărbaților ei. Bărfele au vorbit destule cei dela „Kolozsvár“.

Pe noi însă ne doare, că patriotismul generalului Doda este privit din partea lui „Kolozsvár“ din un punct de vedere cu totul greșit, după-cum tot asemenea chiar și adresa dela București, din punct de vedere politică, nu ar fi trebuit „Kolozsvár“ a o tracta din punct de vedere „daco-român“, ci mai virtos să ni-o fi pus înaintea nouă Românilor de aici ca pe un model de virtute și patriotism.

Pentru-că este un ce netăgăduit, că atâtor eminienți bărbați de stat ai României nu li-a trecut prin minte, că fac rău cauzei române prin trimiterea acestei adrese. Ba siguri suntem, că a fost departe de dinții cugetul, ca prin această adresă să împingă granițele României până la Tisa.

Ear' încât se ăice, că reprezentantul monarhiei noastre din București, domnul Goluchowski, a luat în nume de rău această adresă, nu ăicem, că nu ne îndoim, dar' susținem, că a putut-o face aceasta numai a persoana privată, nu însă în putea re ofițerului, ca reprezentant al monarhiei noastre. Deoarece-nici interesele monarhiei, nici liniștea internă a Ungariei nu s'au știrbit prin această adresă.

A cere satisfacțiune pe cale diplomatică pentru o atare adresă, credem că nici domnii dela „Kolozsvár“ nu o vor pretinde, — dacă nu cumva voesc să devină ridicoli.

Când bar. Puchner se scia folosi de dispozițiunea unui popor de un milion și jumătate din Transilvania, înțelegem pe Români un milion și un pătrar și pe Sasi alt pătrar de milion, n'avea Bem îndrăzneala de a-și pune piciorul în Transilvania. Ear' dacă-l puneam, n'o păția mai bine decum a pățit-o în vara anului 1849, când vestitul și mult laudatul general în restimp de o lună și jumătate a fost spulberat, încât nici urma nu i-s'a mai cunoscut.

S'au i-a fost și lui teamă de Daco-România?

Diceam noi una. Și erau oameni destui de pe atunci, care pățiau de in somnie din cauza acestei năluci. Nălucă aceasta a produs mai târziu și desarmarea „militarilor“ români (grănițeri) în loc de răsplăt. Ar fi cu toate acestea a presupune prea multă naivitate dela un bărbat, cărui îi erau încredute decile de mii de oameni comandați de dînsul și care avea o mulțime de mijloace de a cunoaște miseria, de care abia se scuturase România de dincoace și de dincolo de munți pe un moment, ca să dispară eară pe un deceniu în valurile altor miserii nemeritate.

Însă la ce ne sfărîmăm noi capul cu lucruri enigmatice și de puțin folos practic. Ajunge, dacă constatăm, că fie din orice cauză, bar. Puchner n'a scuit folosi ocaziunea și a așteptat cu o armată compusă din sfărîmături se vină potopul asupra capului său.

Este adevărat, că Sasi au fost mai favorizi decât Români. În toate cetățile avură garde civice, de și cu puști cu cremene, dar'

Un lucru însă ne simțim îndatorați a-l limpedi, și acesta este „neadeverul“ propagat de cei dela „Kolozsvár“, că Români din România „s'ar amesteca în daraverele noastre.“

Nu noi vom răspunde, lăsam ântietatea celui mai autoritativ diar din România, „Voinței Naționale“, pentru-că credem, că și cei dela „Kolozsvár“ vor aproba vederile sănătoase susținute de reprezentanții diarului „Voința Națională“.

„Este natural, că purtăm un viu interes pentru traiul fraților afară de regat, că ne bucurăm, când le merge bine, și că totdeauna căutăm să ne dăm seama de ceea-ce se petrece la dinșii. În tot mersul lor însă urmărim cu atențiune mai ales două lucruri: dacă conștiința lor națională este viuă și dacă sunt toți strîns uniți într'o conlucrare comună pentru existența lor națională. În ceea-ce privește acțiunea lor politică în statul, ai cărui cetățeni sunt ei, ne-am ferit totdeauna a ne amesteca într'însa, fie prin consiliu, fie prin fapte, căci scim un lucru: că pentru a face politică bună trebuie să cunoști amănuntele situațiunii unei țări și bărbații ce înțără în acțiune; și mai avem dinaintea noastră principiul de a nu ne amesteca în afacerile altor state, pentru a nu da drept altora să se amestece într'ale statului nostru“.

Acesta este răspunsul, pe care „Voința Națională“ îl dă „Luminătorului“ și care de minune se potrivește astăzi și redactorilor dela „Kolozsvár“.

Noi din parte-ne nu mai avem ce adauge.

Rămâne un lucru de sine constatat, că bărbații, care au trimis adresa de felicitare generalului Doda, și-au exprimat numai dragostea lor personală față cu generalul, care și-a câștigat merite neperitoare pentru gloria Tronului și a patriei. Nu a fost și nici nu este îndreptată această adresă în contra regatului Ungariei, și cu atât mai puțin în contra națiunii maghiare. Chiar de aceea nici nu s'au impus prin respectiva adresă granițele României — până la Tisa. Așa ceva nu a gândit nici generalul, dar' nici elita bucureșteană.

Români din regatul României sunt cu mult mai înaintați politicește, decât să se avânte la pașii puși în perspectivă de scriitorii dela „Kolozsvár“. Bărbați politici ai României știu mai bine decât compatrioții nostri, cu câră greutate se conduce un stat independent. Și știu și mai bine decât politici maghiari, cătă precauțiune trebuie să aibă un guvern român, ca și întreagă societatea românească, pentru a feri statul român de cursele inamicilor, de care este încunguiurat.

Ei bine, care este scopul insinuățiunii diarului „Kolozsvár“? Nu este altul, decât ca să facă presiune asupra guvernului domnului Szapary, ca să se folosească de tot acele mi-

erau cel puțin cu puști. La Sibiu căpătase garda și tunuri. Prolungă toate aceste li-s'a conces a erigia un batalion pur național săsesc de vânători.

Toate aceste însă nu ajungeau ca să se astupe lacunele câte trebuiau astupate, pentru-că se fie o putere, care pe sigur să deie piept cu cei-ce din colegi de arme deveniseră revoluționari și inimi de moarte. Cu atât mai virtos nu ajungeau, încât și gardele aceste abia erau instruite deajuns pentru serviciul de garnisoană. Ce să facă înaintea inamicului, aceasta sciau și gardele tot așa de puțin, ca și lăncerii, care după invasiunea revoluțiunii preste partea cea mai mare din țeară deveniseră obiect de răsbunare înaintea acelor, contra cărora se fabricaseră acele arme neferice.

Sute de sate pustiite prin foc și mii de oameni împușcați, tăiați de sabie și spânzurați de arbori și în furci, sunt martori răsbunării, dar' și terorii, care avea să concurgă prin intimidare la supunere.

În astfel de condițiuni, se înțelege, n'a fost tomăi dificil de a raporta victorii, și mai virtos victorii efemere, cum au fost victoriile revoluțiunii din 1848 și 1849 în Transilvania.

Cele de mai sus însă nu sunt toate câte au facilitat progresul revoluțiunii, în Transilvania mai ales. Au fost și altele, care le vom cunoaște mai bine din înșăși enararea faptului căderii Sibiului în mâinile revoluționarilor. (Va urma.)

FOIȚA „TRIBUNEI“

Căderea Sibiului în 1849.

(Urmare.)

Ca fără preocupățiune să se poată aprea „căderea“ aleasă de temă ca să ne ocupăm cu ea, cetitorul va avă lipsă de oareși-care orientare. Nu fiecare cetitor, dar' destui dintre cetitori. În anul 1848 și 1849 monarhia, prin urmare și țeara noastră mai îngustă, era într'o situațiune nu prea plăcută.

Concesiuni mari și multe făcuse împăratul Ferdinand I. pentru Ungaria. Politicii compatrioților maghiari cum le-am vădit au creștut, că acum ori nici-odată e lumea lor. Au umblat să confisce tot, însă nu pentru Ungaria, ci pentru ei. Și vorba Francezului, cu cât le suridea mai mult norocul în succese, cu atât mai mult le creșcea apetitul. Și așa, apucând pe povârnișul lăcomiei politice, s'au trezit la pofa de a se desface cu totul de monarhie, a-și face minister separat cu tot felul de resorturi, ca un stat cu totul neafințat.

Austria, crescută de Meternich sub priveghiere polițiană, n'avea oameni, care să fie în stare de a înfrâna poftele compatrioților nostri. De altă parte cei dela Viena vor fi cugătat, că concesiunile și libertățile date le dau tuturor cetățenilor regatului unguresc, din a căror recunoștință monarhia să tragă cu timpul foloase mari.

Așa se explică, că Curtea din Viena n'a fost de loc sgârșită cu concesiunile și cu liber-

tațile. Și poate-că pe calea aceasta mergeau lucrurile înainte, dacă nu băgau de seamă, că cine sunt oamenii, cărora li-au făcut concesiuni și li-au dat libertăți, dacă nu observau, că oamenii acestia sunt din seamă înainte fără de saț.

Și în adevăr, că mare o gândiseră politicii concetățenilor maghiari, când s'au apucat până să înjumătățească și armata împărătească și să o facă maghiară.

Dar' se fim drepti.

Ei vor fi gândit analog cu proverbul românesc: nu e prost cine mănâncă șapte pâni.... Și privilegiul dat l-au și folosit îndată.

Înspre toamna anului 1848, la ordinul ministrului unguresc de război, în contradicere cu ordinul ministrului de război austriac, și porniseră trupele din toate părțile Ungariei și chiar și din afară de Ungaria a se concentra în focularul cel nou, în Pesta, ca să facă jurământ pe constituțiunea țării. Și granatierii ardeleni din Sibiu făcură drumul acesta, însă numai până la Oradea-mare. Batalionul al doilea dela Năsăud al „militarilor“ români se duse până la Seghedin, unde a suferit martiriul pentru credința față cu jurământul lui de mai înainte.

Contra-ordinele celor dela Viena n'au putut repara pe deplin ce se stricase. S'a născut o zăpăceală nespūsă în puterea armată a monarhiei. Chiar și ofițeri superiori și comandanți își perduseră rostul și nu sciau de cine să asculte. Si așa s'a întâmplat, că când s'a făcut perfectă ruptura între Viena și Pesta, multe regimente foste austriace n'au mai pu-

tut fi mântuite pentru puterea armată a Austriei, ci au rămas în mâinile revoluțiunii, devenind revoluționare.

Împregiurarea aceasta a dat cele mai favorabile avantagii revoluțiunii.

Și cu toate aceste puțin spor ar fi făcut revoluțiunea, dacă în fruntea armatei austriace și înjumătățite erau tot oameni de prinși a nu-și pierde capul, când aușiau bubul tunurilor și pirații pușcilor. De altă parte, dacă erau oameni cu vederi largi politice și se sciau folosi de indignățiunea produsă prin îndrăzneala politicilor compatrioților maghiari și totodată de entuziasmul pentru Tron și dinastie.

Noi numai așa ne putem da o explicație logică a evenimentelor, cum s'au petrecut.

Căci altcum are să rămână pentru toate veacurile o enigmă, pentru-ce de exemplu un baron Puchner, comandant general în „Transilvania“, nu s'a folosit de ocaziune și n'a înarmat poporațiunea română din Transilvania din bună vreme și cum se cade contra revoluțiunii?

Este adevărat, că într'un târziu s'a învoit și a permis Românilor să-și facă lănci din ferul lor. Permisuniunea aceasta, contemplată mai cu deamăruntul, apare ca o bătaie de joc de poporul, care se imbia la toate sacrificiile pentru Tron și dinastie.

Ce să facă înaintea inamicului cu arme de foc țeranii cu lancea lor și prelungă aceea lipsiți de instrucțiune și avisați la îngrijirea proprie cu proviziunea de tot felul pentru campanie?

joace de asuprire față cu Românii de aici, de care s'a folosit și demisionatul Tisza.

Sântem pregătiți și la aceste nouă lovitură. Am suferit multe, vom suferi până în sfârșit, deoarece scim, că suferim pentru naționalitatea noastră. Ear' în această suferință nu sântem singuri. Avem ortaci pe Sași, pe Germani, Slovaci și Croați, care toți pățimesc de ceea-ce noi pățim. Avem dureri comune.

Nu sântem destul limpede față cu cele-ce le susține „Kolozsvár“, atunci când scrie unele ca aceste:

„România a stricat mult poporului românesc din această patrie“.

Mare mirare!

Nu cumva pentru-că România este regat independent? Oare nu genează pe compatrioții noștri această independență a României? Și oare nu îi orese de aici asupririle, de care noi suferim?

Se pare, că până la proclamarea regatului român mai era de trăit în această patrie. Dela proclamare însă! Ține-te, Române!!

Aceasta este durerea compatrioților noștri!!

Dacă D-Ńeu a dispus așa, și nu după placul compatrioților noștri, nu purtăm noi vina. Răsbune-ți contra atotputernicului Dumnezeu.

România însă are să-și joace rolul seu, întrefinind cele mai bune relațiuni cu puterile vecine și în special față cu monarhia noastră, fără-ca să bage în seamă apostrofările necuviințioase ce i-se trimit dela publicisii ca cei dela „Kolozsvár“.

Încât ne privește pe noi, sântem cu mult mai cuminți decât să dictăm fraților noștri atitudinea lor politică internă sau externă.

Facă ei ceea-ce sciu și pot, căci bine fac ce fac. Apere-și ei instituțiunile lor și interesele patriei, căci noi cesti de aici ne scim apăra și jertfi pentru patrie, Tron și naționalitate.

O luptă purtată cu arme necinstite.

II.

Însă „Kolozsvár“ argumentează mai departe:

„Cel-ce vorbește și lucră așa, acela nu poate lupta pentru Tron și pentru patrie, pentru-că datorința strictă față cu Tronul și cu patria este a trăi și a muri pentru amândouă.“

„Oare așa a făcut Slavici? Nu. Și-a părăsit patria, a intrat în serviciul României; după aceea oameni făcători de pricină l-au chemat înapoi în Ardeal și au întemeiat „Tribuna“ basată pe ură personală. Pentru plată bună a făcut aici confuzie în societatea română; a produs frecări în toate direcțiunile, a turburat pacea cu temeiul, a aruncat societatea românească în mocirla urei personale, ear' după-ce și-a terminat această activitate, s'a reîntors în România și acum susține, că aici s'a luptat pentru Tron și pentru patrie“.

Da. Dl Slavici a intrat ca mulți alții din frații noștri în serviciul României, fiindcă aici nu avea ce face cu talentul și cunoștințele sale câștigate la universități. Aici la noi în țeară ar fi trebuit să facă ca Moldován Gergely, care și fără talent și fără cunoștință, dar' renegându-și neamul seu, a obținut o catedră universitară. Dl Slavici, om de bună credință și iubitor de neamul seu, nu putea să-și calce pe inimă ca Moldován Gergely și a fost silit a-și câștiga pâinea de toate dăile în altă țeară, dar' în mod cinstit. Atunci, când frații lui de aici au fundat un țiar, care după vederile lor avea să apere neamul și patria lor, dl Slavici, chemat fiind, a alergat aici în patria sa, pentru a pune talentul și cunoștințele sale în serviciul acestei patrii. Dacă dl Slavici ar fi fost un om, căruia nu-i păsă de patria sa, rămânea la București, unde avea teren destul de muncă și de răsplată. Pentru a face pe cineva să creadă, că „plata bună“ ce o puteau oferi fondurile colectate pentru a susține aici un țiar național ar fi fost motorul venirii dlui Slavici, se recere presupunerea unei dose bune de naivitate.

„Institutul Tipografic“, care după chiar judecata unui director de bancă, era dela început „bancrot“, s'între în concurență cu „galbini scilpitori“ ai Bucureștilor! Prea multă cinste!

Prin petrecerea dlui Slavici între noi și mai ales prin lucrarea sa încordată nu numai că nu s'a produs nici o „confuzie“ în societatea română, ci din contră nici-odată nu s'a revărsat atâta lumină asupra societății ca chiar în acel timp. Mai înainte multe erau nelămurite în societatea română, astăzi vede fiecare clar și scie, cum are să judece factorii normativi ai acestei societăți.

Asemenea este neadevărat, că dl Slavici ar fi produs „frecări în toate

direcțiunile“. Frecări au fost totdeauna și în toate direcțiunile cu mult înainte de venirea dlui Slavici. Nici că se putea, ca acest bărbat valoros și activ să poată scăpa de a fi tras în aceste frecări, deși el și-a dat multă silință, mai ales în primii ani ai activității sale, de a înduși frecările. După-ce dl Slavici s'a convins, că reaua credință joacă un rol însemnat în acțiunile naționale, a combătut acest viciu cu toată resoluțiunea și cu toată asprimea, de care era el capabil, acolo unde îl găsea. Cu multă scârbă s'a apucat dl Slavici a tăia în această bubă, dar' datorințele pozițiilor sale, iubirea de neam și de țeară, îi împuneau lui această lucrare odioasă și nemulțumitoare. Noi credem, că timpul a și sosit, când societatea română nu poate să mulțumească îndestul pentru succesele lucrării dlui Slavici chiar pe acest teren.

Când se petrec astfel de procese într-o societate, precum s'au petrecut la noi în anii din urmă, când este vorba a rupe cu nisele principii aproape bizantine și a adopta principiile de cinstire personală și politică în toate acțiunile, de sine se înțelege, că valorile acestei mișcări sociale nu pot rămâne pacinice. Nu numai că „pacea a fost turburată cu temeiul“, ci s'a ridicat o adevărată furtună, care a trântit mulți copaci la pământ. Însă nimenia din noi n'are să regrete această furtună, dacă copacii trântiți au fost scorburoși și putrezi, dacă ea a fost binefăcătoare pentru neamul nostru. Și binefăcătoare a fost, căci în urma ei s'a făcut senin.

Dacă dl Slavici a plecat acum de aici, numai silit a putut să o facă, precum silit a făcut-o și atunci, când s'a dus din patria sa de prima-oară. Fundatorii „Tribunei“ au cerut dela dl Slavici o jertfă; și a adus această jertfă în o măsură, precum nici nu se putea aștepta. Ar fi fost neomenos din partea acelor fundatori dacă, după-ce ei s'au convins, că lucrările grele ale începutului sunt învinse și întreprinderea țiaristică nu mai reclamă jertfele personale ale dlui Slavici, să nu-l dispenseze dela misiunea sa împlinită pe deplin.

Dacă „Kolozsvár“ prezintă cetitorilor sei pe domnul Slavici de un „șpion“, de un om fără patrie, de om fără principii, de un om, care scie să facă tulburări pe „plată bună“, nu mai poate fi considerat de ignorant, ci de un răuvoitor, care cu orice mijloc, fie chiar necinstit, caută scopurile sale.

Dar' „Kolozsvár“ nu și-a golit sacul cu minciunile, căci eată ce neadevăruri vede mai scrie:

„Contra acestui fel de patriotism trebuie să protestăm. Cel-ce prin toate faptele lui se silește a dovedi, că pentru el România este cea dintîi; cine și schimbă patria ca mantaua: acela nu poate ține despre sine, că se luptă pentru Tron și pentru patrie, căci luptând pentru Tron și patrie, nu putem primi altă cetățenie, nu putem jura credință altui rege și altei patrii“.

„Kolozsvár“ scie foarte bine, că dl Slavici a fost totdeauna și este și astăzi încă cetățean austro-ungar, ear' trecutul domnului Slavici este un șir de „fapte, prin care se silește a dovedi, că pentru el patria lui este cea dintîi“. Prin urmare un neadevăr este, spus cu intențiunea de a mistifica, dacă se susține, că dl Slavici și schimbă patria ca mantaua; dacă se susține, că el a primit altă cetățenie; dacă se susține, că el a jurat credință altui rege și altei patrii.

Causa ce o susține „Kolozsvár“ trebuie să stea foarte rău, dacă nu o mai poate susține cu adevărul, ci trebuie să recurgă la armele minciunii, care nici un om cinstit nu le folosește.

REVISTĂ POLITICĂ.

Sibiu, 20 Martie st. v.

O ilustrare a partidului guvernamental din Ungaria.

„Budapester Tagblatt“ soate dintr'un pretins articol al deputatului guvernamental Iuliu Horváth unele pasage, care ilustrează partidul guvernamental și pe care le reproducem și noi lăsând, se înțelege numitului țiar toată responsabilitatea pentru exactitatea acelor pasage.

Domnul Horváth scrie:

„Întreb cu cea mai sinceră francheță: Există în lumea aceasta numai

un singur om, care se ocupă cu politica și crede cu toate acestea, că după retragerea lui Tisza situația a rămas aceeași, care a fost și înainte de a se duce Tisza? Eu nu cred. Dacă însă e așa, atunci nu e adevărat, că criza a avut numai un caracter personal, și de aci rezultă, că situația nu e cea veche. În vicața de stat ungurească stăm la pragul unei noue epoci; ceea-ce urmează acum e epoca reformelor. Și împreunarea și celor mai eterogene elemente e justificată, dacă e vorba să se reguleze finanțele, să se asigure o stabilitate în guvernare și să se aducă la valoare autoritatea statului în monarhie și importanța lui în politica externă. Dacă însă se tragează de executarea de reforme, care privesc toate păturile vieții de stat, numai elementele omogene pot să iee asuprăși rezolvarea acestor cestiuni“.

Situația parlamentară a cabinetului italian.

De vre-o câteva zile încoace circulează cele mai curioase faime despre situația parlamentară a cabinetului italian. Se vorbește de o iminentă disolvare a camerei, de eșirea din cabinet a lui Seismit-Doda, Miceli și Gioletti, de negocierile lui Crispi cu Magliani, în sfârșit de primejdiile, pe care Nicotera le-ar fi îngăduit pe capul lui Crispi prin încercarea sa, de a da naștere unui partid opozițional în Neapole. O depeșă telegrafică sosită din Roma cu data de 29 Martie n. spune, că toate aceste faime sunt neîntemeiate, dar' reoglindează penibila dispoziție, care domnesce în cameră. Dl Crispi nici nu se gândește a convoca colegiile electorale înainte de toamnă, și pentru repășirea ministrului de finance și de agricultură încă nu există semne. Se asigură, că Seismit-Doda și Miceli s'ar fi simțit vătămăți prin cele mai recente declarațiuni ale lui Crispi cu privire la vechile partide parlamentare (Crispi adevă a țis, că stînga istorică nu mai există) și ar fi avut de gînd să demisioneze. De atunci încoace însă amendoi au luat parte la consultările camerei, au prezentat chiar proiecte noue și e îndeobște cunoscută tenacitatea, cu care țin ei la putere. Nu se poate în sfârșit crede, ca Crispi să se fi pus în negocieri cu Magliani. Magliani nu a putut rezista lui Nicotera și formează împreună cu el și cu Tajani acel triumvirat, care ar se duce în luptă amintitul partid opozițional. Opiniunile lui Nicotera cu anevoie vor ave vre-un succes, creditul lui e slab și, poate afară de Neapol, Italia îl întimpină mai mult cu neîncredere, decât cu simpatie.

Una dintre faimele răspândite despre situația cabinetului italian pune în perspectivă un minister de afaceri sub presiunea lui Magliani; după o altă faimă, poziția lui Crispi față cu coroana s'ar clătina, deoarece dreptul pentru disolvarea camerei i-s'ar fi acordat numai sub condiția, ca mai înainte să demită din cabinet pe acei membri, de a căror activitate politică se leagă cele mai bune speranțe ale radicalilor. Nu trebuie să se mai spună însă, că toate aceste voci sînt deșerte.

Diarele „Fanfulla“ și „Opinione“ dau lui Crispi sfatul, de a urma exemplul decedatului Depretis și de a împinge punctul de gravitațiune al cabinetului spre dreapta, unde ar afla garanțele cuvenite pentru un guvern sănătos, puternic și capabil de a promova binele obșteșc, și „Fanfulla“ mai adaugă la acest sfat un al doilea sfat: de a încredința oficiul de externe altui bărbat, deoarece ar sta în contradicție cu spiritul constituției și deroga demnității căpeteniei statului, dacă unul dispune de câte trei posturi.

Dealtmintelea „Agenția Stefani“ declară de nebasate scrierile unor țiare italiene, că ministerul ar fi pe cale de a se reconstrui.

România.

Cetim în „Liberté Roumaine“, că la 28 Martie n. a interplat în cameră dl Ceaur Aslan pe ministrul de externe asupra următoarelor puncte:

Există o ententă între România și puterile, care compun tripla alianță, în vederea eventualității unui război?

Dacă ea există, în ce condițiuni s'a stabilit ea?

Prin ce instrument internațional a fost ea făcută?

Din „Timpul“ aflăm, că sesiunea camerei este prolongită până

la 28 Martie n., când fără îndoială budgetul va fi votat. După Pasci, camerele vor fi de sigur convocate din nou în sesiune extraordinară, pentru a lua în cercetare câteva legi, a căror votare guvernul prețuesce că nu poate fi amânată până la toamnă. Printre aceste legi „Timpul“ citează reforma judecătorească, legea pensiunilor civile, reforma creditelor agricole, legea județeană și cea comunală, pe care senatul a și început să le discute.

Bulgaria și Serbia.

La atacurile foilor sârbesci „Bulgărie“ răspunde: E dovedit, că radicalii sârbi, aceste păpuși rusesci, vor cu ori-ce preț să provoace un conflict, căruia ar urma apoi în curînd un război, ceea-ce ar ave să fie o revanșă pentru Slivnița. Cu toate-că Bulgaria își îndreaptă toate privirile spre dezvoltarea economică, ea ridică mînușă. Bulgaria nu se teme de război, Slivnița a arătat adevărată putere a Sârbiei și Bulgaria sperază, că întocmai, cum războiul dela 1885 a sigilat uniunea, așa și războiul din 1890 va aduce independența, sau poate chiar și mărirea teritorului Bulgariei. Acest din urmă lucru s'ar pute întâmpla cu atât mai ușor, cu cât astăzi nu mai există un Khevenhüller, care s'ar angagia pentru salvarea Sârbiei.

Dealtfel conflictul bulgaro-sârbesc a fost produs prin afacerea Mincevic. Se scie, că reprezentantul bulgar în Belgrad, Mincevic, a provădut cu bani și bilete de călătorie spre Sofia pe vre-o cîțiva studenți macedoneni de naționalitate bulgară, care aveau să fie crescuți ca Sârbi patriotici în colegiul Sava din Belgrad. Guvernul sârbesc a declarat această procedură de nelegală și și-a manifestat în fel și fel de chipuri indispoziția față cu dl Mincevic. Mai mult, el a lăsat să apară în foaia oficială un comunicat, care a prezentat lucrul astfel, ca-si-când dl Mincevic însuși ar fi recunoscut iregularitatea procedurii sale și ca-si-când și guvernul bulgar ar fi desaprobat pașii reprezentantului seu. Amendouă lucrurile erau neadevărate. Nici dl Mincevic nu și-a recunoscut greșeala și nici guvernul bulgar nu l'a desaprobat. Guvernul bulgar preste tot nu a dat multă importanță acestei afaceri. În Belgrad însă ea a format mereu obiectul unor discuțiuni agitate și guvernul a și cerut rechemarea lui Mincevic. Guvernul din Sofia s'a arătat aplecat a satisface dorinței, dar' sub condiția, că Serbia va ocupa postul de ablegat în Sofia, pe care de doi ani îl ține deja neocupat. Serbia nu a făcut acest lucru, ear' Bulgaria nu a rechemat pe Mincevic. Aceasta a dat naștere la un conflict, care ușor ar pute să devină foarte acut.

Conferența pentru protejarea lucrătorilor.

La 28 Martie a. c. și-a terminat conferența din Berlin lucrările și la 29 reprezentanții au subscris protocolul conferenței.

Ce se ține de executarea hotărîrilor luate, a fost respinsă ideea de a institui birouri internaționale spre acest scop și s'a acceptat ținerea de conferențe periodice care să reguleze punerea în aplicare a acestor concluse.

În meritul cauzei s'au hotărît în conferență cam următoarele:

Relativ la repausul de Duminică s'a acceptat în unanimitate, că este de dorit, ca tuturor lucrătorilor să li-se lase cel puțin o zi de repaus în săptămână. Această zi de repaus pentru lucrătorii minori să fie Duminică, cu reserva excepțiunilor, pe care le va afla necesare fiecare stat. Ar fi de dorit, ca țina de repaus pentru toți lucrătorii să fie Duminică. La acest punct reprezentanții Francei s'au abținut dela votare. Relativ la excepțiunile dela repausul de Duminică toți reprezentanții, afară de cei englezi, au votat următoarele: Excepțiune fac toate stabilimentele, care în urma construcțiunii lor tehnice, sau pe baza împregiurării, că produc obiecte necondiționat trebuințioase, nu și pot sista lucrarea. Afară de aceste fac excepțiune întreprinderile avizate la un anotimp anumit și cele expuse daunelor elementare. Dar' și într'aceste trebuie să li-se dea lucrătorilor cel puțin a treia Duminică spre repaus.

Relativ la cestiunea, că cum să se stabilească aceste excepțiuni, Anglia, Franca, Italia și Belgia au fost de părere, ca stabilirea să se lase în voia fiecărui stat, ear' celelalte puteri au exprimat dorința, ca aceste excepțiuni să fie identice în toate statele și să se stabilească printr'o învoeală internațională.

Relativ la timpul de muncă s'au hotărît următoarele: Femeile și fetele mai mari ca de 16 ani nu este permis să fie ocupate noaptea și Duminică cu munca. Timpul lor de muncă nu poate fi mai lung de 11 ore cu întrerupere de 1½ ore. Femeile căsătorite nu pot fi ocupate după născeri, decât după 4 săptămîni cel puțin. Copiii de amîndouă sexe sub 12 ani (în țările sudice sub 10 ani) sînt excluși cu totul dela munca din fabrici, la care afară de aceea pot fi admisi numai după terminarea instrucțiunii școlare obligate. Acest punct nu l'a votat Olanda, care nu are instrucțiune obligată. Copiii și tinerii dela 14 până la 16 ani sînt excluși dela munca de noapte și de Duminică. Copiii până la 14 ani se pot admite la 6 ore de muncă pe zi. În stabilitamente periculoase sănătății nu se pot aplica copii, decât cel mult prelîngă deosebite măsuri de precauțiune. Pentru tinerii dela 16—18 ani încă să se facă restrîngerii deosebite ale timpului de muncă.

Relativ la lucrătorii de mine s'a hotărît: Lucrătorii sub 14 ani (în țările sudice sub 12 ani) nu se pot ocupa în mine. Acolo, unde nu se pot scuti lucrătorii de mine de primejdiile și stricăciuni cauzate de insuficiența tehnică a minelor, sînt a se face reduceri ale timpului de muncă, fie prin măsuri administrative ale statului, fie prin bună învoeală între patroni și lucrători. S'a exprimat mai departe dorința de a se lua toate măsurile tehnice pentru scutirea lucrătorilor de mine de primejdiile în decursul muncii, precum și măsurile de asigurare contra boalei, invalidității etc. Grevele sînt a se evita, ear' în cas de conflicte între patroni și lucrători sînt de dorit arbitriile.

Aceste hotărîri au fost luate parte cu majoritate de voturi, parte în unanimitate. Se înțelege, că ele n'au putere obligativă, ci sînt a se considera ca simple dorințe.

La 28 Martie a dat ministrul prusian de comerț Berlepsch, președintele conferenței pentru protejarea lucrătorilor, un banchet, la care au luat parte toți membrii conferenței. Reprezentantul austriac Weigelsperg a toastat pentru împăratul Wilhelm, la a căru inițiativă s'a convocat conferența. Berlepsch a toastat pentru toți suveranii, care au trimis reprezentanți la conferență, apoi a accentuat următoarele: Resultatele obținute sînt atât de mari, încât exercită o putere morală, sub care, cătă vreme avem întregul înaintea ochilor, dispar granițele politice. Ministrul doresce, ca reprezentanții să susțină și mai departe convingerile câștigate în conferență. Reprezentantul danez Tietgen a declarat, că reprezentanții au venit cu pufine speranțe la Berlin, dar' acum ei sînt convinși despre foloasele conferenței. El toastează pentru ministrul Berlepsch. Archiepiscopul Kopp a toastat pentru Jules Simon, ear' acesta, mulțumind pentru buna primire a reprezentanților la Berlin, a bent pentru omenirea suferitoare.

După o telegramă dela 29 Martie din Berlin, ar fi țis Berlepsch următoarele în discursul, cu care a închis conferența: Conferența n'a fost în poziția de a formula învoeli internaționale, ci numai de a exprima păreri și dorințe. Dar' el crede, că conferența a aflat baza, pe care se poate desvolta ideea de a garanta lucrătorilor mai multă protejare, mai multă asigurare a puterilor lor materiale, fizice, morale și intelectuale. Deși greutățile sînt mari, totuși conferența a ajuns la rezultatul, că există punctele de vedere unitare internaționale, după care singuraticile guverne pot rezolva cestiunile în conformitate cu raporturile speciale din statele respective. El declară, că este imputernicit a exprima reprezentanților mulțumitele împăratului pentru lucrarea săvîrșită.

CRONICĂ.

Alegeri dietale. În cercul electoral Ujbánya, comitatul Bars, se va face alegere de deputat la 10 Aprilie n. a. c. Deputatul acestui cerc a fost până acum ministrul președinte contele Iuliu Szapáry. Conform usului parlamentar, el a renunțat la mandat, când s'a făcut ministrul președinte, provocînd astfel un nou vot al alegătorilor sei. Este sigur, că ministrul președinte va fi reales, după-ce n'are nici un contracandidat.

Primirea Exc. Sale ministrului de agricultură contele Andreiu Bethlen în Sibiu și Brașov. La 5 l. c. n. dimineața Excelența Sa, în călătoria către Sibiu, va fi salutat la gara din Oena-Sibiului de o deputațiune a comitatului Sibiu sub conducerea vicecomitelui Thalmann, ear' la gara de aici de reprezentanțele comitatului și orașului, care îl vor însoți până la cartiul seu. La 10 ore își ia rămas bun dela reprezentanța municipală în ședință generală extraordinară, apoi va ave loc primirea autorităților, deputațiunilor și corporațiunilor. La 2 ore p. m. se va da un banchet festiv în onoarea Exc. Sale în „Gesellschaftshaus“, ear' la 8 ore seara va ave loc un conduct de torțe imponent, arangiat de orașeni. În ziua următoare dimineața Excelența Sa va pleca de aici la

Banca generală de asigurare mutuală „Transilvania“.

Comptul încheiat al secțiunii I-e pro 1889.

Venituri:	fl.	cr.	Eșiri:	fl.	cr.
Fondul de premii din anul 1888	13028	31	Premii pentru reasigurare	22231	55
Premii după detragerea stornilor	89911	22	Salare, spese, tipărituri, spese de călătorie, inserate, port postal etc.	20160	25
Taxe	6524	77	Taxe de timbre și contribuție	1630	96
Reservă pentru daune ex 1888	538	20	Amortizare de mobili	142.12	cr.
Venituri diverse	415	64	de intemeiere	822.03	"
			Amortizare din preten-	1715.75	"
			sii dubioase	2680	71
			Interese după obligațiunile fondului de	3848	—
			intemeiere	20085	23
			Reservă de premii	29997	24
			Daune plătite și spese de desdaunare	6728	40
			după detragerea părț. reasig.	589	27
			Provisiuni	553	14
			Subvențiuni la societ. de pompieri	1394	60
			pentru fondul de pensune	1018	79
			Reservă pentru daune pendente		
			Excedent		
	110418	14		110418	14

Comptul încheiat al secțiunii II-a pro 1889.

Venituri:	fl.	cr.	Eșiri:	fl.	cr.
Fondul pe premii din anul 1888	216304	64	Capitale asigurate plătite fl. 46366.61 cr.		
Transportul premiilor din anul 1888	6814	16	Reservă pentru casuri de		
Premii după detragerea stornilor	90269	78	moarte însumate	1100	—
Taxe	2804	12	Plătiri pentru tontine con-		
Casuri de moarte însumate ex 1888	500	—	tra-asigurate	88	—
Interese și venite	9415	93	Sume plătite pentru asigurări de zestre		
			la ajungerea etății fixate	200	—
			Premii de reasigurare	1124	76
			Provisiuni de acuzițiune fl. 468.02 cr.		
			Amortis. din proviziunea		
			capitalizată	3833.34	—
			Provisiuni de încasare	4301	36
			Salare, spese, tipărituri, spese de că-	2607	55
			lătorie, inserțiuni, porto etc.	17925	11
			Timbre și contribuțiune	1614	67
			Spese de reparaturi la casă	274	18
			Polite de asig. răscumpărate	6036	04
			Premii rebonificate	452	21
			Amortizare din mobile	142.12	cr.
			de intemeiere	822.83	"
			Amortizare de preten-		
			sii dubioase	190.64	—
			Subvențiune pentru fondul de pensune	553	14
			Onorare medicale	1243	70
			Interese după oblig. fond. de intem.	3548	—
			Fondul de premii pro 1890	225067	11
			Transport de premii pro 1890	6921	30
			Excedent pro 1889	429	30
	326108	63		326108	63

Wilhelm Bruckner m. p.

Sibiu, în 15 Martie 1889.

Bilanțul de sus s'a aflat în consonanță cu registrele respective.

Consiliul de revisiune:

Arnold Friedsmann m. p.

George Mike m. p.

Dr. Ioan Nemes m. p.

Dr. A. Brote m. p.

[883] 1—1

Institutul tipografic

din Sibiu.

execută tot felul de lucrări tipografice și îndeosebi tipăresce

cărți de tot felul,

anunțuri de căsătorie,

anunțuri funebre, placate,

bilete de vizită,

conturi și blanchete de tot soiul.

Prețurile moderate.

De asemenea Institutul primesce în editură cărți școlare și în genere cărți menite a fi răspândite în popor, precum sunt: povești, snoave, poezi, populare, istorioare morale, descrieri de obiceiuri și datini, schițe istorice ori biografii, scrise în stil popular, și alte de asemenea.

Condițiunile editurii urmează a fi stabilite prin bună învoială între autor și direcția Institutului.

A ieșit de sub tipar

DICTIONAR

român-german și german-român

de

Sab. Pop. Barciannu,

odin. paroch gr.-or. în Reginari, asesor consistorial etc.

Revidat și completat

de

Dr. D. P. Barciannu.

Partea I. Română-germană.

704 pagini.

Prețul 2 fl. 50 cr. v. a.

Partea II. Germană-română.

1152 pagini.

Prețul 3 fl. 80 cr. v. a. = 10 lei.

Depositar general

pentru România la librăria lui

Alexandru Degenmann,

București, Calea Victoriei 53.

NB. Pentru trimiterea prin poștă 20 cr. v. a. de exemplar.

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu“.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

Nr. 192/1890.

[890] 3—3

500 stejari

80—120 cm. de groși, aflători pe un teritor de 28 jug. în pădurea comunală din Bungard, se vor vinde în urma încheierii înaltului minister r. ung. de agricultură în 17 Aprilie a. c. pe calea licitațiunii publice prelungă prețul strigării de 3500 fl. plusoferentului.

Condițiunile licitații se pot afla în cancelaria comunală.

Bungard, în 24 Martie 1890.

Oficiul comunal.

În editura „Institutului tipografic“
a apărut și se află de vânzare

Prăsirea pomilor

de
D. COMȘA,
membru în comitetul central al „Reuniunii române agricole“.

Prețul unui exemplar 12 cr.

M. Bachholzky. Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 24.

P. T.

Recomand

depositul meu de ghete

de stradă, călătorie și salon

și îmi permit a atrage atențiunea asupra celor mai noue ghete (specialități vieneze), precum și asupra celui mai mare asortiment de ghete bărbătești, femeiești și de băieți cu cele mai ieftine prețuri.

Comande din afară cu rambursă; în cas că nu convine, marfa se primesc înapoi.

Totodată atrag atențiunea asupra neîntrecutei mele alifii de bățături și asupra excelentei alifii de degerături.

M. Bachholzky.

Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 24.

M. Bachholzky. Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 24.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novă de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Pipăruș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și tândală.** Anecdote de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un petitor îndărătnic.** Novă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Văntură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpărătoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârcoitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nuscul-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Princesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărăgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișanul. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma învinșă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
- O sută de ani.** De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.